

[Tyroll]

handling«, siger man – underforstået, at det er slagteriarbejderne, der har ansvaret, og ikke den hårdnakkede arbejdsgiverpart.

Men hvad med landmændene og deres organisationer? De opfordrer til at lade være med at levere dyrene til slagtermestre, slagtehus, markeder og auktioner. Slagterier, der har sikret sig overenskomst og derfor ikke er omfattet af konflikten, bliver alligevel stoppet. Således udtaler direktør Gunnar Hansen, slagteriet i Brørup, til Børsen den 24. april 1981:

»Vi er blevet truet til at lukke. Vi har fra landbo- og husmandsforeningerne i vores område fået et brev med besked om, at hvis vi ikke viser solidaritet med privat- og andelsslagterierne ved at lukke slagteriet under konflikten, så ville de sørge for, at vi bliver lukket.«

På spørgsmål fra Børsens journalist om, hvordan det skulle foregå, svarer direktøren:

»Det kan vi jo sådan set ikke vide noget om, men jeg har fra anden side hørt, at der har været tale om fysisk blokade.«

Det fik ikke de borgerlige til at fare ud om den slags trusler, og hvad det ville betyde for demokratiet. Men der ligger altså disse pressionsmidler.

Landmændenes hykleri omkring hensynet til dyrene kommer tydeligt frem her. Formanden for Landsforeningen af Svineproducenter, Torben Knudsen, begrunder leveringsstoppet med, at de offentlige og private slagterier ikke skal lukre på situationen. Hvor bliver hensynet til dyrene af her? Torben Knudsen siger også til Landsbladet, at svinene fremfor alt skal holdes væk fra hjemmemarkedet, da det er afgørende at få konflikten afsluttet så hurtigt som muligt. Det er svineavlerforeningens bidrag til presset på statsmagten, men det kan ikke legitimere et indgreb. Lønarbejderne tåler såmænd gerne et stop for kødleverancerne i et stykke tid.

Nu siger arbejdsministeren i begrundelsen for at foretage et indgreb i konflikten, at der ikke inden for en overskuelig fremtid vil være forligsmulighed. Jeg mener, at der er meget lidt belæg for at komme med en sådan påstand. Som jeg påviste i starten af mit indlæg, er der tale om, at man fra arbejdsgiver-side står meget uforberedt over for denne situation, at landmændene har et meget stort medansvar for, at dette nej er fremkommet. Der er tale om, at hvis ikke man fra regeringens

side greb ind i denne konflikt, så ville udsigten være, at landmændene ville blive tvunget til at give indrømmelser ved forhandlingsbordet for at undgå de omfattende tab, som de selv i rigelighed beskriver for øjeblikket.

Det er denne sejr for slagteriarbejderne – der ville være sikret, hvis ikke man greb ind fra regeringsmagtens side – man åbenbart ikke er indstillet på at give slagteriarbejderne. I hvert fald stiller man sig i vejen og sikrer, at det bliver de borgerlige partier og deres forskellige pressionsforsøg over for regeringen, der kommer til at vise et resultat, altså en forhindring for, at man kan komme til at konflikte for slagteriarbejdernes vedkommende og få den sejr, som alle ved ville komme på grund af de tab, landmændene ville påføre sig selv.

Poul H. Møller (KrF):

Kristeligt folkeparti har sammen med de fleste andre partier i det høje ting med tilfredshed konstateret, at ca. 95 pct. af arbejdsmarkedets parter har kunnet indgå overenskomster for den næste 2-årige periode, uden at det har været nødvendigt for folketinget at gribe ind.

I anledning af vort lands øjeblikkelige økonomiske krise er det bl. a. af statsministeren henstillet til alle parter at vise mådehold, og denne henstilling er i det store og hele efterkommet. Det ville faktisk også have været meget ubehageligt, om man her fra folketinget skulle have været tvunget til indgreb af lignende art som i 1975, 1977 og 1979, hvor ved den frie forhandlingsret ville være blevet gjort noget illusorisk.

Så meget mere beklageligt er det, at den sidste del af overenskomstforhandlingerne er kommet ind i vanskeligheder, ikke mindst i betragtning af, at der nu er tale om den bedre, måske den bedstlønnede del af lønmodtagerne. Regeringen har dog alligevel ikke villet gribe ind, men har ladet konflikter løbe i håb om, at parterne hen ad vejen kunne finde hinanden gennem nye forhandlinger.

Hvad angår konflikten mellem Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforeninger og slagterigruppen inden for Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbundet, har denne været fulgt med særlig interesse, specielt fordi dens følger går langt uden for slagteriom-